

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 29 listopada 2021 r.

Pozycja 184

POSTANOWIENIE z dnia 30 sierpnia 2021 r. Sygn. akt Ts 154/20

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Bartłomiej Sochański,

po wstępnym rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym skargi konstytucyjnej S.W. w sprawie zgodności:

art. 53 § 2b w związku z art. 52 § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2019 r. poz. 2325, ze zm.) w związku z art. 37 § 1 i 3 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2020 r. poz. 256, ze zm.), rozumianych „w ten sposób, że warunkiem dopuszczalności skargi do sądu administracyjnego na przewlekłość postępowania prowadzonego na podstawie przepisów k.p.a., jest wniesienie ponaglenia w toku postępowania, którego prowadzenie w sposób przewlekły kwestionuje się w skardze”, z art. 2, art. 31 ust. 3 i art. 45 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej,

p o s t a n a w i a:

odmówić nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu.

UZASADNIENIE

1. W skardze konstytucyjnej wniesionej do Trybunału Konstytucyjnego 22 października 2020 r. (data nadania) S. W. (dalej: skarżący), reprezentowany przez pełnomocnika z wyboru, wystąpił z żądaniem przytoczonym na tle następującego stanu faktycznego.

Pismem z 20 marca 2013 r. skarżący wniósł o ustalenie warunków zabudowy dla inwestycji polegającej na budowie dwóch budynków biurowo-usługowo-magazynowo-produkcyjnych na terenie działki nr [...] w T. Decyzją z 6 listopada 2014 r. (znak: [...]) Wójt Gminy T. (dalej: Wójt albo organ pierwszej instancji) odmówił ustalenia warunków zabudowy. Skarżący, kilka lat po zakończeniu postępowania administracyjnego, wystąpił z ponagleniem, o którym mowa w art. 37 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2020 r. poz. 256, ze zm.; dalej: k.p.a.), które Samorządowe Kolegium Odwoławcze w P. (dalej: SKO) postanowieniem z 16 kwietnia 2018 r. uznało za nieuzasadnione z uwagi na załatwienie sprawy co do istoty przez organ pierwszej instancji decyzją z 6 listopada 2014 r.

Pismem z 25 czerwca 2018 r. skarżący wystąpił do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w P. (dalej: WSA) ze skargą na przewlekłe prowadzenie postępowania przez Wójta w sprawie zakończonej powołaną wyżej decyzją. Domagał się w niej stwierdzenia przewlekłości postępowania, wymierzenia organowi grzywny oraz zasądzenia na jego rzecz kosztów postępowania. Wyrokiem z 10 października 2018 r. (sygn. akt [...]) WSA stwierdził, że Wójt dopuścił się przewlekłego prowadzenia postępowania oraz że prowadzenie postępowania nie miało miejsca z rażącym naruszeniem prawa. W pozostałym zakresie WSA oddalił skargę, jak też orzekł o kosztach postępowania.

Od powyższego rozstrzygnięcia Wójt wniósł skargę kasacyjną do Naczelnego Sądu Administracyjnego (dalej: NSA). W związku ze stwierdzeniem wystąpienia zagadnienia prawnego budzącego poważne wątpliwości (tj. „Czy wniesienie skargi na przewlekłe prowadzenie postępowania po jego zakończeniu i wydaniu ostatecznej decyzji stanowi przeszkodę w merytorycznym rozpoznaniu takiej skargi przez sąd administracyjny w zakresie rozstrzygnięcia na podstawie art. 149 § 1 pkt 3 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi?”), NSA postanowieniem z 6 sierpnia 2019 r. (sygn. akt [...]) odroczył rozpoznanie sprawy i przedstawił je składowi siedmiu sędziów NSA do rozstrzygnięcia. Przyjęto w nim, że wniesienie ponaglenia (o którym mowa w art. 37 § 1 pkt 2 k.p.a.), jako warunku formalnego do zainicjowania postępowania sądowego w przedmiocie przewlekłego prowadzenia postępowania, dopuszczalne jest jedynie w sprawie zawisłej. Dokonanie tej czynności po zakończeniu postępowania byłoby nie tylko niecelowe, lecz również sprzeczne z istotą tej regulacji, ponieważ nie mogłoby doprowadzić do zobowiązania organu do załatwienia sprawy, a tym samym uzdrowienia zaistniałego stanu braku działania administracji publicznej.

W związku z powyższym, NSA postanowieniem z 2 września 2020 r. (sygn. akt jw.) odrzucił skargę kasacyjną i uchylił zaskarżony wyrok oraz orzekł o kosztach postępowania. Orzeczenie to, doręczone pełnomocnikowi skarżącego 14 września 2020 r., wskazane zostało jako ostateczne w rozumieniu art. 79 ust. 1 Konstytucji.

2. Prezes Trybunału Konstytucyjnego zarządzeniem z 29 grudnia 2020 r. (doręczonym pełnomocnikowi skarżącego 4 stycznia 2021 r.), na podstawie art. 57 ust. 1 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 2393; dalej: u.o.t.p.TK), wezwał skarżącego do usunięcia braków formalnych skargi przez: 1) doręczenie odpisów poświadczonych za zgodność z oryginałem: a) orzeczeń (decyzji, wyroków) potwierdzających wyczerpanie drogi prawnej, wraz z czterema kopiami, b) wyroku NSA z 2 września 2020 r. wskazanego jako orzeczenie ostateczne w rozumieniu art. 79 ust. 1 Konstytucji; 2) udokumentowanie daty doręczenia skarżącemu orzeczenia wymienionego w punkcie 1b, wraz z czterema kopiami. Skarżący doręczył wskazane dokumenty 11 stycznia 2021 r. (data nadania).

Sędzia Trybunału Konstytucyjnego zarządzeniem z 11 maja 2021 r. (doręczonym pełnomocnikowi skarżącego 4 czerwca 2021 r.), na podstawie art. 61 ust. 3 u.o.t.p.TK, wezwał skarżącego do: 1) doręczenia: a) poświadczonej za zgodność z oryginałem kopii postanowienia SKO z 16 kwietnia 2018 r., b) pełnomocnictwa szczególnego do wniesienia i sporządzenia skargi konstytucyjnej, a także do reprezentowania skarżącego przed Trybunałem Konstytucyjnym, od postanowienia NSA z 2 września 2020 r. (aktualnego na dzień wniesienia skargi konstytucyjnej), c) pisma z 11 stycznia 2021 r. uzupełniającego braki formalne skargi konstytucyjnej z prawidłowym wskazaniem skarżącego (wskazano H.W.); 2) sprecyzowania i uzasadnienia, w jaki sposób art. 53 § 2b w związku z art. 52 § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2019 r. poz. 2325, ze zm.; dalej: p.p.s.a.) w związku z art. 37 § 1 i 3 k.p.a. naruszają art. 2, art. 31 ust. 3 i art. 45 ust. 1 Konstytucji; 3) wskazania i uzasadnienia, jakie prawa i wolności

skarżącego zostały naruszone przez zaskarżone przez niego przepisy; 4) udokumentowania, przez poświadczenie za zgodność z oryginałem, daty doręczenia skarżącemu postanowienia NSA z 2 września 2020 r. Do chwili wydania niniejszego postanowienia nie usunięto powyższych braków formalnych.

3. Skarżący twierdzi, że zakwestionowany w skardze konstytucyjnej art. 53 § 2b p.p.s.a., rozumiany w sposób przedstawiony w postanowieniu składu siedmiu sędziów NSA z 2 września 2020 r. (sygn. akt [...]), a co za tym idzie także w orzeczeniu, w związku z którym wniósł skargę do Trybunału, narusza prawo do sądu. Ogranicza on bowiem możliwość „uzyskania przedsądu niezbędnego do wystąpienia z powództwem na podstawie art. 417¹ § 3 [ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny (Dz. U. z 2020 r. poz. 1740, ze zm.)]” (s. 9 skargi).

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 61 ust. 1 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 2393; dalej: u.o.t.p.TK) skarga konstytucyjna podlega wstępnemu rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym. Służy ono wyeliminowaniu – już w początkowej fazie postępowania – spraw, które nie mogą być przedmiotem merytorycznego rozstrzygania. Trybunał wydaje postanowienie o odmowie nadania skardze dalszego biegu, gdy nie spełnia ona określonych przez prawo wymagań lub gdy braki formalne nie zostały usunięte w ustawowym terminie.

Zarządzenie sędziego Trybunału Konstytucyjnego z 11 maja 2021 r. zostało pełnomocnikowi skarżącego skutecznie doręczone 4 czerwca 2021 r. W treści zarządzenia zawarto pouczenie, że zgodnie z art. 61 ust. 4 pkt 2 u.o.t.p.TK, w przypadku nieusunięcia wskazanych braków w wyznaczonym terminie, wydane zostanie postanowienie o odmowie nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu. Mimo upływu przewidzianego prawem terminu, braki te nie zostały przez skarżącego usunięte.

Wobec nieusunięcia braków formalnych w określonym siedmiodniowym terminie, Trybunał Konstytucyjny odmówił nadania badanej skardze dalszego biegu na podstawie art. 61 ust. 4 pkt 2 u.o.t.p.TK.

POUCZENIE

Na podstawie art. 61 ust. 5 u.o.t.p.TK skarżącemu przysługuje prawo wniesienia zażalenia na powyższe postanowienie w terminie 7 dni od daty jego doręczenia.